

Am găsit totul când L-am găsit pe Cristos

Marturia fostului preot romano-catolic

Antonio Pezzotta

M-am născut în Italia de Nord și am intrat la vârsta de unsprezece ani într-un seminar romano-catolic. Dorința mea era să mă fac preot misionar. După studii teologice în Anglia, Germania, Spania și Roma am fost hirotonisit preot în Roma și apoi am plecat imediat în Filipine, unde am predat teologia în seminarele romano-catolice.

În timp ce eram în Anglia am început să am îndoieli serioase privind anumite doctrine ale Bisericii mele, pentru că mi-era greu să le împac cu Scriptura. Aceste îndoieli au continuat să mă tulbure chiar și după hirotonisirea mea, dar am încercat să le înăbuș prin cufundarea mea în îndatoririle mele de profesor. Orarul meu era atât de încărcat, încât îmi rămânea puțin timp pentru cercetare sau rugăciune.

După zece ani de asemenea muncă grea a trebuit să mă întorc acasă în Italia pentru un an de odihnă și recuperare. Dar acum îndoielile mi-au revenit și au crescut la număr. În același timp a crescut și hotărârea mea de a găsi soluții satisfăcătoare la doctrinele care îmi tulburau spiritul. Citeam neîncetat și meditam profund la ceea ce au scris marii noștri teologi, dar toate îndoielile mele au persistat.

De la cărți la Carte

După ce m-am întors în Filipine, am dat la o parte toate cărțile de teologie, hotărât să-mi îndrept toată atenția asupra unei singure Cărți, Biblia, mai ales asupra Noului Testament. Cuvântul lui Dumnezeu a devenit singura mea sursă de înțelepciune pentru predicare, învățătura dată altora, meditare și citire. Într-un timp relativ scurt, îndoielile au început să dispară, întrucât una câte una au fost rezolvate de studierea Scripturilor.

Suferința mea începe

La sfârșitul lui ianuarie 1974 eram în Santa Cruz, la sud de Manila, unde tocmai fusese construită o atractivă biserică baptistă. Nu fusesem niciodată într-o biserică protestantă, așa că într-o zi am intrat în locaș ca să văd cum arată. Aproape imediat am fost salutat de un creștin prietenos care mi l-a prezentat pe pastor, Ernesto Montalegre.

Am vorbit împreună câteva ore; eu am făcut tot ce-am putut ca să fac din el un bun romano-catolic, în timp ce el răspundea liniștit la toate întrebările mele. Desigur că n-am reușit să-l convertesc la romano-catolicism, dar nici el nu m-a convertit la protestantism. Cu toate acestea, multe dintre răspunsurile lui m-au izbit cu atîta putere, încît atunci când am plecat acasă după două ore de discuții, îndoielile mi se înmulțiseră în suflet. Din ziua aceea a început pentru mine o perioadă de suferință, de nopți nedormite, de nehotărîre chinuitoare și de o lipsă înspăimîntătoare de curaj de a mărturisi în public adevărul Scripturii. Treptat, am început să văd ce era adevărul, dar nu știam ce trebuia să fac pînă în noaptea zilei de 20 februarie 1974.

Noaptea grației lui Dumnezeu

În acea noapte eram singur în camera mea și pentru prima oară în viață m-am rugat cu adevărat. I-am cerut lui Cristos să preia conducerea, deoarece nu știam ce să fac. Simțeam că sunt cel mai mare păcătos. Poate că întrebi: „Ce fel de păcătos?” N-am fumat niciodată, n-am băut băuturi tari, nu mi-am încălcat legămintele de celibat în toți anii în care am activat ca preot. N-am lăsat în urma mea amintiri urâte și de fapt eram mai degrabă mîndru de realizările mele ca preot de parohie. Păcatul meu se numea mîndrie. Mîndria era aceea care încercase să-L oprească pe Cristos să vină în viața mea, gîndindu-mă ce va gîndi sau va spune episcopul meu. Îmi tot spuneam: „Dacă Îl primești pe Cristos ca Salvator al tău, ce vor zice superiorii tăi? Ce vor gîndi colegii sau studenții tăi? Ei te stimează; cum poți să-i trădezi?” Îmi lipsea curajul să fiu cinstit cu acești oameni; stima oamenilor însemna pentru mine mai mult decît dragostea pentru adevăr. Dar atunci, în timp ce mă rugam, privirile mi-au căzut pe acest text din Evanghelia după Ioan: *„Totuși, dintre conducători au crezut în El; dar, din cauza fariseilor, nu-L mărturiseau, ca să nu fie excluși din sinagogă, căci au iubit mai mult gloria oamenilor decît gloria lui Dumnezeu”* (Ioan 12:42-43).

Aceste ultime cuvinte mi-au străpuns inima ca o sabie cu două tășuri, dar în același timp m-au umplut de putere și curaj. Eram eliberat. În acea noapte am putut să dorm liniștit; durerea și nehotărîrea chinuitoare din ultimele săptămîni au dispărut. În dimineața următoare cînd m-am trezit, mi-a venit în minte imaginea acelui pastor baptist amabil. M-am îmbrăcat repede și m-am dus cu mașina la biserica lui. Am vorbit împreună cîtva timp, iar eu am acceptat cu bucurie cîteva tractate și broșuri. La plecare, am întrebat: „În caz că-mi părăsesc Biserica, pot să vin să stau la dumneavoastră? O să mă primiți?” Mi-a răspuns zîbind: „Avem o cameră aici, iar credincioșii vor avea grijă de nevoile dumneavoastră”.

Adevărul cîștigă

A mai durat încă cinci zile de rugăciune și mai multă lectură înainte de a mă preda grației lui Dumnezeu. Apoi, pe 26 februarie, L-am primit pe Cristos ca pe Salvatorul și Domnul meu personal. I-am cerut să preia conducerea vieții mele, întrucît lăsam totul în urmă: mașină, bibliotecă, tot ce aveam. Am trimis episcopului scrisoarea de demisie și m-am mutat la noii mei prieteni pe linie spirituală din Santa Cruz.

În 3 martie mi-am mărturisit în public credința în Cristos prin faptul că am fost botezat în Rîul Santa Cruz, care curge prin spatele bisericii. Lucrul important este că din ziua în care am ajuns să-L cunosc pe Cristos și pînă acum n-am avut nici o singură clipă de remușcare, nostalgie sau melancolie pentru viața mea de pînă atunci. Eram literalmente plin de bucurie și am cunoscut o eliberare de îndoieli care nu poate fi exprimată în cuvinte.

După cîteva zile m-a vizitat un preot și m-a întrebat: „Tony, cum ai îndrăznit doar în cinci zile să iei o asemenea decizie? Tu ai părăsit Biserica Romano-catolică, douăzeci de secole de cultură, papi, sfinți, tot ce-ai învățat și ai iubit atîta timp”. I-am dat răspunsul care mi-a venit din inimă: „Nu am impresia că am pierdut ceva; dimpotrivă, am găsit totul cînd L-am găsit pe Cristos”.

Nu mai eram romano-catolic

Dacă crezi că ești salvat din cauza credinței tale în Cristos și Îi accepți Cuvântul ca autoritate finală, nu ești romano-catolic, ci protestant, chiar dacă nu-ți place cuvântul „protestant“. Salvarea prin credință și singura autoritate a Scripturii sunt însăși temelia credinței biblice, în timp ce învățătura romano-catolică este bazată pe salvarea prin fapte și pe autoritatea tradiției bisericești.

Mulți romano-catolici au pur și simplu un atașament sentimental de Biserica lor, pe care au fost deprinși s-o numească „Sfânta Biserică Mamă“. Această expresie reflectă credința lor că-i datorează ei viața lor spirituală, căci ea i-a făcut creștini prin botez și îi menține vii în sens spiritual prin celelalte sacramente. Biblia ne învață că nu Biserica este cea care *ne* face ceva, ci credincioșii sunt cei care alcătuiesc Biserica. Și întrucât prin grație, prin intermediul credinței, devenim noi niște pietre vii ale Bisericii Sale, Cristos este adevăratul Constructor. Noi credem numai în El și în Cuvântul Său ca autoritate absolută!

După convertirea sa și o pregătire la școala biblică Denver Seminary, Antonio Pezzotta a activat timp de 25 de ani, ajutat și de soția sa, în Filipine. El a evanghelizat, a condus grupuri de studiu biblic în case și a predat la Asian Theological Seminary din Quezon City, Manila. De la pensionarea sa în anul 2001, trăiește în America. Ca „Director al lucrării printre grupările etnice“, el promovează dorința Societății Baptiste Conservatoare din care face parte ca să ia ființă biserici biblice și între imigranții spanioli, filipinezi, chinezi și coreeni.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluată din cartea

De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

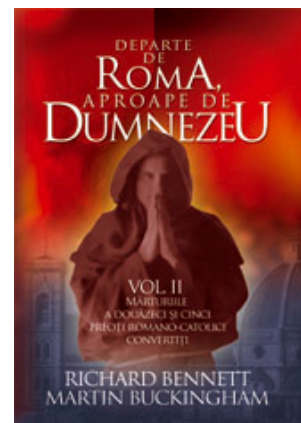
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE

str. Podului nr. 8

Fagaras/BV, 505200

ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch